

Sygn. akt V Ka 350/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Janusz Chmiel

SSR del. Anna Górny

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności Franciszka Mitreği Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2014 r.

sprawy:

1. R. G. /G./

syna R. i K.

ur. (...) w miejscowości L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. B. G.

córki J. i Z.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 273 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 24 stycznia 2014r. sygn. akt II K 202/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych R. G. i B. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego C. R. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. obciąża oskarżonych R. G. i B. G. opłatą za II instancję w kwotach po 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych i zasądza od nich wydatki za postępowanie odwoławcze w kwotach po 10 (dziesięć) złotych;

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia R. G. został oskarżony o to, że:

w dniu 9 marca 2011r. w S. działając z góry powziętym zamiarem, wspólne i w porozumieniu ze swoją żoną B. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyłudził poświadczenie nieprawdy w kancelarii notarialnej w S. przy ul. (...). 6/3, gdzie posługując się wygasłym pełnomocnictwem notarialnym wydanym w imieniu zmarłej 14.04.2003r. M. R., wprowadzając podstępem w błąd notariusza, co do posiadanego przez siebie pełnomocnictwa i ukrywając fakt zgonu wymienionej – zawarł notarialną umowę ze swoją żoną B. G. o zakup 11/40 części własności posesji w R. przy ul. (...) o wartości nie mniejszej niż 27.500 zł, doprowadzając spadkobierców C. R. zam. w N. oraz A. (...) zam. w N. i B. S. zam. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i działał na szkodę wymienionych; tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Aktem oskarżenia B. G. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 9 marca 2011r. w S. działając z góry powziętym zamiarem, wspólne i w porozumieniu ze swoim mężem R. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyłudziła poświadczenie nieprawdy w kancelarii notarialnej w S. przy (...), gdzie posługując się wygasłym pełnomocnictwem notarialnym wydanym w imieniu zmarłej 14.04.2003r. M. R., wprowadzając podstępem w błąd notariusza, co do posiadanego przez męża pełnomocnictwa i ukrywając fakt zgonu wymienionej – zawarła notarialną umowę ze swoim mężem R. G. o zakup 11/40 części własności posesji w R. przy ul. (...) o wartości nie mniejszej niż 27.500 zł, doprowadzając spadkobierców C. R. zam. w N. oraz A. zam. w N. i B. S. zam. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i działała na szkodę wymienionych; tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 14 marca 2011 r. w R. użyła jako autentyczny akt notarialny z dnia 11 marca 2011r. dotyczącym kupna 11/40 udziału części własności posesji w R. przy ul. (...) uzyskanym w miejscu i okolicznościach opisanych w pkt I przy dokonywaniu wpisu w rejestrze ksiąg wieczystych w Sądzie Rejonowym w Raciborzu tj. o przestępstwo z art. 273 k.k.

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 roku sygn. akt

II K 202/13 uznał oskarżonych R. G. i B. G. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu z art. 286 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał ich na karę po 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym kary grzywny w wysokości po 50,00 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 złotych.

Oskarżoną B. G. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art. 273 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał ją na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej B. G. karę łączną w wymiarze 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata.

Zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego C. R. kwotę 900,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie po 70,00 złotych i opłatę w kwocie po 380,00 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych, na podstawie art. 444 i 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył niniejszy wyrok w całości na korzyść oskarżonych R. G. i B. G..

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. w odniesieniu do czynu zarzucanego R. G. oraz czynu z pkt I wyroku zarzucanego B. G.:

1. na podstawie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a to :

a. art. 286 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż znaczenie pojęcia „wprowadzenie w błąd” o jakim mowa w tym przepisie obejmuje także pojęcie czynności w imieniu mocodawcy w warunkach ustanienia pełnomocnictwa;

b. art. 282 k.k. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, iż czyn stypizowany tym przepisem może być popełniony nieumyślnie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, wyrażający się w przyjęciu, iż oskarżeni w dniu sporządzenia umowy sprzedaży mieli wiedzę o zgonie M. R..

II. w odniesieniu do czynu z pkt II wyroku zarzucanego B. G.:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, wyrażający się w przyjęciu, iż oskarżeni w dniu sporządzenia umowy sprzedaży mieli wiedzę o zgonie M. R..

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonych wniósł, aby Sąd odwoławczy, korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok, orzekł odmiennie, co do istoty sprawy i uniewinnił obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, obciążając oskarżyciela prywatnego, na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. – kosztami procesu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje obrońcy oskarżonych na uwzględnienie nie zasługiwały i to w stopniu wręcz oczywistym. Apelacje te bowiem w zakresie w jakim kwestionowały ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawione były słuszności. Na wstępie wskazać należy na pewną niepoprawność redakcyjną obu apelacji, gdyż zarzut obrazę prawa materialnego może być skuteczny jedynie wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne. Dopiero głęboka analiza tych apelacji pozwala stwierdzić, że de facto ich autor kwestionuje wyłącznie ustalenia faktyczne. Tak więc polemizując z ustaleniami faktycznymi autor obu apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych zaprzeczających aby dopuścili się przypisanych im przestępstw i ustalenia oparł na zeznaniach świadków K. G. (1) i pokrzywdzonego C. R., które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji sugerując, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazę tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji- mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące kluczowego zagadnienia w sprawie

(wiedzy oskarżonych co do faktu śmierci M. R.) poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (C. R. i K. G. (1)) uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonych tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów- do czego zresztą był zobowiązany- nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania zwłaszcza, zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnym motywach zaskarżonego wyroku. Należy zwrócić uwagę, że zeznania świadków K. G. (2) i C. R. są konsekwentne, nie zawierają one takich okoliczności, które wskazywałyby, iż ich celem jest złośliwe kierowanie wobec oskarżonych postępowania karnego. Pokrzywdzony nigdy nie ukrywał, że jego zainteresowanie przedmiotową nieruchomością miało charakter okazjonalny i jednym z takich momentów była uroczystość pogrzebowa M. R. kiedy udał się do tej nieruchomości i rozmawiał z oskarżonym. Po tej rozmowie oskarżeni nie mogli mieć wątpliwości, że udzielone im pełnomocnictwo wygasło i nie mogą na podstawie tego dokumentu dokonywać jakichkolwiek czynności wobec tej nieruchomości. Że taką świadomość mieli zdaje się świadczyć ich reakcja na fakt, iż C. R. dowiedział się o zbyciu przez oskarżonego R. G. udziału w nieruchomości swojej żonie B. G.. Oskarżeni od razu mieli deklarować pokrzywdzonemu, iż unieważnią wspomniany akt notarialny i przywrócą dotychczasowy stan prawny. Należy zwrócić uwagę, iż autor apelacji najwyraźniej myli różne zagadnienia. Fakt, iż C. R. nie wykazywał nadmiernego zainteresowania nieruchomością swej matki oraz to, że pełnomocnictwo dla oskarżonego obejmowało również sprzedaż wspomnianej nieruchomości nie zmienia istoty rzeczy, że oskarżony zbył tę nieruchomość swojej żonie już po śmierci M. R. na podstawie nieważnego pełnomocnictwa. Generalnie zarzuty i argumenty obu apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważając one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Również przyjęta kwalifikacja prawna zachowania obu oskarżonych nie budzi wątpliwości. Obaj oskarżeni mając świadomość wygaśnięcia pełnomocnictwa nadal się nim posługiwali zatajając swoją wiedzę o śmierci M. R.. Tym samym wprowadzili w błąd notariusza co do tej istotnej okoliczności co skutkowało niekorzystnym rozporządzeniem mienia ze szkodą dla spadkobierców M. R.. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżanego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności oraz grzywny nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe zwłaszcza zaś, że te pierwsze orzeczone zostały wobec oskarżonych z zastosowaniem warunkowego zawieszenia wykonania kary- dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

W zespoleniu powyższych okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.